

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. J.**

skazanego z art. 148 §1 d.k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 sierpnia 2021 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 listopada

2004 r., sygn. akt II K [...], zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia

19 maja 2005 r., sygn. akt II AKa [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2004 r., sygn. akt II K [...], Sąd Okręgowy w S. uznał oskarżonego K. J. za winnego tego, że w dniach 25 - 26 maja 1996 r. w S. , działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia małoletniego M. B. kierował dokonaniem tego czynu w ten sposób, że podjął decyzję o zabójstwie w/w, po czym zlecił jego wykonanie M. B. i nieletniemu T. M., wskazując jako miejsce popełnienia przestępstwa las w pobliżu miejscowości B., w rezultacie czego w dniu 26 maja 1996 r. M. B. wywołał M. B. z mieszkania, a następnie pod pozorem ukrytego w lesie motocykla obaj zaprowadzili go do kompleksu leśnego w pobliżu miejscowości B., gdzie po uprzednim skrępowaniu rąk i nóg oraz pobiciu zadzierzgnęli na jego

szyi sznurek, doprowadzając do zgonu, po czym dodatkowo nożem zadali w okolice łopatki prawej ranę kluto-ciętą drażącą do jamy opłucnej prawej, a następnie zakopali zwłoki w przygotowanym uprzednio dole, tj. popełnienia czynu z art. 16 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. i z mocy tych przepisów skazał go na karę 25 lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 40 § 1 k.k. i art. 44 § 1 k.k. z 1969 r. orzekł wobec K. J. karę dodatkową pozbawienia praw publicznych na okres lat ośmiu.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 maja 2005 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego K. J. uznał za winnego tego, że w drugiej połowie maja 1996 r. w S., chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego nakłaniał M. B. do pozbawienia życia małoletniego M. B. w ten sposób, że zlecił mu dokonanie jego zabójstwa, w rezultacie czego w dniu 26 maja 1996 r. w godzinach wieczornych M. B. wywołał małoletniego z mieszkania, po czym wspólnie z T. M., używając podstępów, zaprowadzili go do kompleksu leśnego w pobliżu miejscowości B., w miejsce, gdzie był wykopany dół i po skrępowaniu M. B. rąk i nóg dokonali jego zabójstwa poprzez zadzierzgnięcie na szyi pętli ze sznura, co doprowadziło do zgonu na skutek uduszenia, zaś zwłoki zakopali w przygotowanym uprzednio dole, tj. czynu określonego w art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r., za co na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 20 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. wymierzył oskarżonemu karę 25 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 40 § 1 k.k. z 1969 r. orzekł wobec oskarżonego karę dodatkową pozbawienia praw publicznych na 8 lat.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości kasacją obrońca skazanego. Wskazany wyżej nadzwyczajny środek zaskarżenia został oddalony przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 8 lutego 2007 r., sygn. akt III KK 182/06.

W dniu 1 lipca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek K. J. o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Autor pisma po raz kolejny powołał okoliczności, które były już przedmiotem analiz Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego K. J. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 – 3 k.p.k. Podkreślić należy, że sprawa tego

samego skazanego o wznowienie postępowania zawisła już kilkakrotnie przed Sądem Najwyższym. (zob. postanowienia SN: z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt III KO 53/08; z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt III KO 78/13; z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt III KO 13/17; z dnia 16 stycznia 2020 r., sygn. akt I KO 2/19). Analizując treść uzasadnień tych orzeczeń w kontekście argumentacji zawartej w złożonym obecnie wniosku i pismach uzupełniających wskazać należy, że skazany po raz kolejny powołuje się na okoliczności, które były już przedmiotem wniosków o wznowienie postępowania i do których szczegółowo oraz wyczerpująco odnosił się Sąd Najwyższy w powołanych judykatach.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o uwzględnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić jego przyjęcia.